

a vers alulnézetből

*félbeszakad egy mondat és
nem szűnik mégsem a papírzörgés
kapdos csak s csavarog ki be
a rovarmérges makaróni* nyelv (a nyelve)
amit az isten az idővel kiolt
lehet-e abból egyéb mint vers*

*vágd el a nő torkát halloed
akit szeretsz szellemüljön át
a költő kezéd által a sorok
nőnek majd-mígnem eltörnek az ár-
nyékból tömeg lesz súly melynek
a húsa kő és idegei
a semmihez kötöznek*

*és akkor megjön a fűtésidény
lemész a pincébe szénsárért
mit kérsz? játszik utánad serceg
a hangja valami szalagos (orsós)
felvételtől — teát vagy kávé?
jézus krisztus milyen vigasz-
talhatatlanul hideg és mély
és utálatos is egy hullaméh*

*semmi mozdulat pedig és
már színig tele a serpenyő
sárral a gyilkos szerszám szép szép
lassan kirepül a kezedből
száll fesledez a por víz homály
nevetnél de félúton szétdől
a mennyezet boltja látod a föld-*

*szinten mint lebeg együtt
az egész lírai eszköztár
jog politika ízlés s az egyéb
történelmi változók is most mind
a helyükön vannak ezegyszer gond
nélkül eligazodsz a h-ártyák közt
(a h tehát nem néma, hanem éles, kemény)*

*csak aludni nem alhatsz többé
vele ez a gondolat tart még vissza
odalent azazhoggy fent egy örökké-
válóságig miközben ő bezzeg*

süketen hever merev gyűrött pózban
akár egy önmagán áttüremlett
bádogcső csupa könyök meg térd
szemhéja mint a legdurvább szovjet

vagy caporal cigaretta (cigaretta papír)
mint amit querelle a matróz szítt
szűrés után dugás előtt vagy fordít-
va volt a sorrend ezt ő tudná
abszolút fölényel eldönteni
szar hogy nem nyitja ki a száját
e csepp tisztázat erejéig
(zárva a tenger, kikötő, az üveg-
árbc — s a többi koncertkellék . . .)

de szerencsére a fortissimo
is csak elvben csúfolja tovább
a frázist semmi verejtékcşik cso-
rog lefelé a vádliról a szén-
sárba úristen önt el a vér
ami őbenne megalvadt hol a vers
hova süllyedhetett a bokacsontod
ha már a sors úgy hozta hogy maradj

is meg ne is a főtéma mellett
a frász tör ki a kötelező kísér-
letezés gondolatától mert ezt
azt még távolról kétségkívül ő-
hozzá keserűbb szóval ahhoz mérten
sulykolnak most is a gyűlölt ütő-
hangszerek most fa jön most drót mért nem
sújt agyon a nyelvedre szórt méreg

miért ellenkezőleg hat és
egyik moziból hajszol a másik
moziba kínoz dobál a kockavas
beszorít egy forgóajtóba és ott csép-
el dagadtra mintha isten blöffölne
veled kávé vagy teát vagy ásványvíz
kell-e mit tesz a verssel a szénsav
szemenként szökdös fel a szív

köré majd onnét lesből a lég-
utakat veszi célba érteni
ugyan nem érted (ugyan, például, mi
most a szándéka?) de az érzés
már megvan megvan hogy a magerőt
hogyan fojtja vissza a valóságíz
hogyan üt ki a bőrön papíron (üvegen még előbb)
a pincefényvel az ólomsörét
szinte szuszogni is alig mersz úgy feszít

szúr záporoz izekre darabol
túlerez a halálpárti ismét-
léskényszer de hát ez épp annyira ör-
vendetes mint kártékony mint költő
igenis többesben is akármit
szóba önthetsz mindegy hogy ők vagy vagy ő
vagy csökkent te ha félelem sokszoroz
meg s magával ragad egy márványörvény
és a légutak után egy időre

oda az egyensúlyodat amúgy se
naprakészen karbantartó hallójá-
ratok is most volna itt a világ teteje
adod kicsit a meghökkentet hiá-
ba még mindig a háziföld
alatt mert a tepsi vagy bádog-
szőnyeg éppen a tudatot
nem hagyja békén kialudni

sőt gyufa sercen s a hulla felül
repül a proszektúra a bűn
fű gyanta idegrostok foszfor
fekete zöld sárga és fehér
elegyétől ég a szem gyomor
és ha a láng nem csal nem csak felül-
etileg csavar az ujja köré

nemcsak beletúr belenyaldos
az agyadba hanem hozzáfér (mint te soha)
az úgynevezett ám ki nem mondott
vershez is rózsa rózsa jajdulsz
meg a pillanatra hogy megint ott
lobog a műhelyfalon a sár
isten negatív árnyéka örökszusz
melynek a mondatai csonkán
lobog a műhelyfalon a sár

suttogod a kurva napvilág
és vaksin két kézzel matatni
kezdesz feléje (feléje, vessző)
mert arrafelé víz és levegő
sűrű gomolyaggá fonódnak össze
mint valamely varsa ködkosár
aha (a h itt már nem túl kemény, de nem is
könnyű) aha tolul terül tehát
rá a garatodra az arcür-

egekből leszálló gyulladásbűz
ez lesz az kúszol beljebb négykézláb
a homályba itt lesz a vemhes szűz
nagyon is a te izlésedhez
szabott fenefészke és milyen kár
korholod a sorsot hogy a szerszám
nem lehet még egyszer nálad hűt-
hetnéd vele a homlokodat a jár-
omcsontokat meg a szemöldök

űrboltozatát míg így vizont
a hideg s a láz is csak folyton
taszít egyet a bódulaton
mármost hogy bírtad el a viszonyt
evvel a holttesttel (térsz vissza a vershez)
idáig is (hohó! horkansz fel, ida! de-
hiszen idára mint egyszersmind tennen-
rád másféle vígabb végzetet

is választhatott volna az ihlet . . .)
hanem most így már csak szabadulni
szeretnél talánytól jó rossz egyide-
jűségektől ötőled satöbbi
az sem bánt hogyha kiderül mind e
szerelmet halált egy mocskos ivó
ébresztette valóra — egy rózsahal

amely egy titokkal s egy mondattal
általad lett itt több kevesebb
holott persze a kevés vízen ás-
ványon kívül semmit sem ittál
nem volt több iszap szédület szénsár
mint amennyi odafent a papírt
is meglepte volna (függetlenül
attól, hogy a vers maga mit akar . . .)

*: „és legyen meg a vers akarata”
(Vladimír Holan)